

КУЛТУРНИЯТ ЦЕНТЪР НА СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ ОБЯВЯВА

CALL FOR PAPERS

за първата от серията интердисциплинарни конференции, посветени на културна история на съвременността. Темата на конференцията е

МОДЕЛИ ЗА МИСЛЕНЕ НА БЪДЕЩЕТО

Конференцията ще се проведе в хотел „Панорама”, курортно селище Априлци /близо до Троян/ на 7, 8 и 9 декември 2011 г.

Краен срок за кандидатстване – **1 ноември 2011 г.**

Предложенията за участие /съпроводени с тема в проблемното поле на конференцията, резюме от 300 думи и кратка библиография/ да се изпращат в електронен вид на адрес: conference.cultcentersu@gmail.com.

Проблемно поле на конференцията

Как е възможно да се мисли бъдещето днес? Как е възможно да се мисли такова бъдеще, което предлага не само повече икономически растеж и сигурност, но и повече достойнство и автономия на човека, повече солидарност между хората?

Подобна „несвоевременна” задача не само изпада от интелектуалните моди, но в момента изглежда принципно трудна, почти невъзможна. Падането на комунизма и края на студената война делегитимираха всички утопии, създавайки особена атмосфера, която някои нарекоха „загуба на трансцендентност” /В. Хавел/. Паралелно с глобализацията на пространството, историците на съвременността заговориха за „презентизъм” – нов режим на историчност, в който „самоувереното настояще” /Ф. Артог/ доминира и обезценява всички други измерения на времето: то обезсмисля не само всяка традиция, но и всеки живот-проект, прицелен в бъдещето.

Диктатът на настоящето има видими прояви в най-различни социални сфери – в консумацията, в технологичните стандарти, в масовата популярна култура, в младежките суб- и контра-култури, в медиите и рекламите, дори в елитарните форми на изкуствата, науката, и философията – от лозунгите на 68-ма, “No future”, през рекламирането на непосредствената достъпност на всички блага и нагласите за консумация без отлагане, до различните ефимерни форми на художественост /пърформанс, ситуационизъм, боди арт, „бърза литература” и пр./ Всички те обаче имат нещо общо – пряко или косвено произтичат от настъпването на всемогъщия глобален пазар. В последните десетилетия неговите финансови лостове и формализиран речник се налагат като социална математика в най-различни области на живота: неолибералните мантри на ефективността, отчетността, стратегическото планиране, проектното начало, оптимизацията при ползването на ресурсите, максимизацията на печалбата и пр. колонизираха сфери, пределно далечни на икономиката – образование, здравеопазване, креативност, иновативност, знание, художествен пазар и ги ориентираха към „непосредствено измерими” от икономическа и мениджърска гледна точка резултати. Тази привидно рационална цел всъщност ги лишава от собствените им специфични цели и от

дългосрочната темпоралност, в която са работили досега. В „късото време”, което наложи интензифицираната икономика, не е възможно никакво отлагане и „longue duree”, никакви утопически хоризонти или „големи разкази”: то не търпи бавни, проблематични, трудно предвидими и косвени резултати.

Малцината противници на този глобален процес изтъкваха, че той води до съществени загуби. Заговори се за „смърт на политическото”, за трансформиране на публични блага в частни, за комерсиално превземане на публичната сфера, за невъзможност за критика и съпротива срещу гъвкавата, поглъщаща алтернативите пазарна експанзия, за опит да се подчинят културните и художествени проекти на глобална конюнктура, дори за криза на въображението и желанието, изместени от рекламни съблазнителни образи на всеобхватния пазар. Изтъква се, че тази неолиберална религия прави от демокрацията, либералните идеали, свободата на индивида, от заслужаващите доверие институции, изкуствата, качеството на живота и пр. не ценности сами по себе си, а са само условия, „независими променливи”, които са важни само доколкото влияят на икономическото развитие.

Както показва икономическата криза, тази философия даде основание на борсите да вземат на кредит капиталите на бъдещето и да ги включат във все по интензифициращи се, високорискови игри в полза на настоящето. А то, както видяхме от американския, от гръцкия, от ирландския, от италианския случай, е готово да ги пропилее.

Конференцията, която организираме, няма някаква футурологическа задача – да открие универсален лек на този световен проблем. Тя е насочена към „история на съвременността” и търси да спечели знание, аналитична и критическа перспектива към най-важните процеси в нея. Бихме искали да обсъдим щрихираната по-горе ситуация, помагайки, чрез интердисциплинарно сътрудничество на гледни точки, на отделните специалисти да спечелят обща картина и критична дистанция. Възнамеряваме да дадем начало на дискусия в български контекст относно наличните алтернативи или за начините, по които те биха могли да бъдат създадени, за евентуалния принос на отделните социални позиции, професии, креативни дейности, компетентности, знания, експертизи. Ето защо се обръщаме към социолози, философи, културолози, историци и ги каним да участват. Смятаме, че особено място тук трябва да имат творците и специалистите по изкуства, литература и нови медии, тъй като именно изкуствата са истинският медуим на социалното въображение, способно да си представи различно бъдеще.

Предлагаме няколко общи тематични линии:

- Какво е отношението между глобализация и „презентизъм”?
- Каква е съдбата на независимата критика в един свят „без алтернатива”? Каква може да бъде ролята на социалните и хуманитарните науки, на критическата теория днес? А на критическото изкуство, на младежките култури и контракултури?
- Съществуват ли вече позитивни интелектуални и художествени примери – образци и модели за критическо мислене/въобразяване на бъдещето – които заслужават да бъдат сериозно обсъдени? Как да оценим възникналите в последно време технологически утопии, екологични утопии, алтер-глобалистки движения и пр.? Как да оценим техния „огледален” двойник – фобиите от бъдещето, конспиративните теории, антиутопиите?
- Възможна ли е въобще критическа позиция след „смъртта на утопията”? С каква гледна точка, категориален речник и/или образна система трябва да си служи тя?

- Как да „отключим” блокиралото пред безалтернативната „сегашност” въображение /във всичките форми, чрез които то се проявява – във всекидневното мислене, литературата, изкуството, киното, популярна култура, философия, религията, новите дигитални и медийни жанрове? Как да опазим неговите образи от комодификация?
- Кой би могъл да бъде социалният агент на едно подобно ново мислене за бъдещето? Как би могъл да спечели автономия спрямо всепоглъщащата пазарност-сегашност?
- Възможно ли е алтернативни представи и проекти за бъдещето да мобилизират не само индивиди, а и социални общности?
- Какво е и какво следва да бъде отношението между рационалните експертни прогнози и сценарии за бъдещето от една страна и фантазменото и емоционалното отношение към него от друга – образи, визии, мечти, страхове от бъдещето?

Конференцията има организационен комитет, в което са включени видни български учени. Част от тях ще участват в самата конференция с доклади. Поканени са:

Антоанета Колева
Бойко Пенчев
Боян Манчев
Дарин Тенев
Даниела Колева
Десислава Лилова
Деян Деянов
Димитър Вацов
Ивайло Дичев
Иван Кръстев
Кольо Коев
Лиляна Деянова
Мая Грекова
Миглена Николчина
Милена Якимова
Нели Огнянова
Огнян Минчев
Орлин Спасов
Петя Кабакчиева
Пепка Бояджиева
Райчо Пожарлиев
Стилян Йотов
Стефан Попов
Тодор Христов
Христо Тодоров
Боян Знеполски
Даниел Смилов
Ружа Смилова

Останалите участници кандидатстват за доклад или съобщение от проблемното поле на конференцията, която е отворена за млади учени и работещи в областта на изкуствата /асистенти, докторанти, млади творци до 35 години/ от Софийския университет и извън него. Кандидатурата трябва да е придружена от заглавието /тема/ на своя доклад, резюме от 300 думи и кратка библиография. Приветстват се общи теми по поставените въпроси, но особено се поощряват анализи и представяния на конкретни социални казуси, специфични научни хипотези, политически програми, художествени проекти и произведения, процеси във философията, науката и изкуствата.

По време на конференцията ще се проведе и

ДОКТОРАНТСКИ СЕМИНАР

на свободна тема, ръководен от членове на организационния комитет. За него участниците /докторанти от втората и третата година / кандидатстват с тема или проблем от своята дисертация /не е задължително темата да е свързана с тази на конференцията/. Семинарът ще помогне отделните теми и проблеми на докторантските трудове да бъдат обсъдени от специалисти и колеги докторанти в широк интердисциплинарен контекст и ще позволи на присъстващите да участват като слушатели и дискусанти в докладите и кръглите маси на конференцията.

Местата за участие в докторантския семинар са ограничени и той е отворен само за докторанти от СУ. Кандидатстващите да посочват специално в своите предложения, че се кандидатира за участие в докторантския семинар.

Срок за кандидатстване за докторантския семинар: **1 ноември 2011 г.**

Кандидатства се с тема от дисертацията, кратко резюме /300 думи/ и препоръка на научния ръководител.

На ръководителите на всички докторанти /участници в конференцията или в докторантския семинар/ ще бъде предложено да присъдят кредити за участието им.

Разноските на участниците от Софийския университет /транспорт, храна и нощувки/ се поемат от организаторите. Външните участници сами осигуряват своите командировки.